

Vi står tillsammans här idag för att minnas och sörja alla de som föll offer för en mans ondska i Norge den 22a juli. Jag vill att vi alla ägnar våra tankar till de ungdomar på Utöya som berövades livet så brutalt och oacceptabelt. Vi sörjer med deras anhöriga i deras smärta över att förlorat sitt älskade syskon, sin partner eller sin bästa vän, sitt barn eller barnbarnet. Vi sörjer också för att vi förlorade så många eldsjälur den dagen. Idag vill jag hedra dem.

Det ofattbara dödandet har lämnat en hel värld i oförståelse, förvirring och förtvivlan. Men också i empati, medmänsklighet och solidaritet. Jag vill hedra alla de som fick sätta livet till för att de stod för en öppen värld där alla människor har lika värde. Det vill jag göra genom att tala om varför ungdomarna befann sig på Utöya. Jag tror att de skulle vilja nå ut till folk med deras övertygelse om ett demokratiskt samhälle som värnar om sina medmänniskor. Det är förutom allt meningslöst dödande, också den empati och välvilja som för oss tillsammans här idag. På det viset hoppas jag att vara med och bidra till att de starka ungdomarna inte låtits gå ur världen utan mening, istället tänker jag höja deras röster och kamp för en jämlik värld som bygger på alla människors lika värde – oavsett kön, etnicitet, sexuell läggning och ekonomi. Det gör jag gärna, då mina - precis som SSU's – åsikter står bredvid vår norska syskonorganisation AUF's åsikter.

Ett ord som ofta nämns bland socialdemokrater, och nu i media, är solidaritet. Det är vad vi står för, vår grund och vilja. Solidaritet betyder medmänsklighet, att kunna ha förståelse för andra, att respektera varandra, stötta varandra och tillsammans ta ansvar för varandra. Solidaritet innebär att det inte finns något "dom", det finns bara "vi". Det som gör att hat-attacken i Norge den 22a juli inte var en attack mot DOM, "några i Norge", utan mot demokratin. Mot medmänskligheten. Vilket berör oss alla.

Solidaritet är vad ungdomarna på Utöya kämpat för, vad AUF och SSU kämpar för – vad så många människor värderar högt.

Att någon kan bära på så mycket hat för att man har sådana värderingar känns för mig helt ofattbart. Det är sådana värderingar jag, med SSU och AUF, burit på sedan barnsben. Visst är vi beredda på meningsskiljaktigheter, att folk har andra åsikter än en själv är helt normalt då alla människor på samma jord ändå är olika. Eftersom vi tror på demokrati och solidaritet är människors olikheter inget problem eller något som måste utrotas. Aldrig har våra värderingar om en demokratisk värld verkat kunna väcka ett sådant hat som vi nu sett. Aldrig skulle jag tro, att sådana värderingar kan sticka någon så mycket i ögonen att en sådan vrede kan växa fram. Aldrig.

Så hur ska vi alliera oss mot detta hat? Vad gör vi när vi möts av hot och terror för att vi tror på en demokratisk värld fylld av solidaritet? För oss är svaret aldrig – "mer hat". Det ger oss inget att hata tillbaka eller hämnas av vrede, för vad världen behöver nu är väl knappast MER hat och ondska. Vi har fått nog av det. Istället ska vi besvara hatet med mer demokrati, mer solidaritet, mer engagemang och ännu mer kärlek till våra medmänniskor.

Det är det mest effektiva sätt att visa på att vi faktiskt inte låter oss skrämmas eller tryckas ner för denna terror, istället visar vi att vi finner styrka hos varandra. Vi kommer stå starka upp för en värld där alla människor har lika värde. Ungdomarna på Utöya visar oss hur viktigt det är nu och framöver att göra just det. Och när de inte längre kan kämpa för det, så ska vi kämpa i deras ställe!

När nyheten om det ofattbara dödandet nådde min vetskap kändes världen mest som en mörkmörk plats och jag blev rädd för hur någon människa kan vara så skoningslös och kall. Mitt förtroende för mänskligheten föll platt för en stund. Men när jag sett hur människor samlas, hur folk demonstrerar och enas i Norge, i hela världen och just nu här i Örnköldsvik – så känner jag ändå hopp och tillit till vad vi människor kan åstadkomma tillsammans. Att vi tillsammans, just nu, är demokratin och solidariteten. Då kan inte hatet segra, utan det är så kärleken vinner.

Med detta sagt, har jag valt ett slutcitrat som en av de överlevande på Utöya, Stine Renate Håheim, sagt efter terrorn:

”Om en människa kan visa så mycket hat, tänk då på hur mycket kärlek vi alla tillsammans kan visa.”

Tack för ordet.